

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלו"ך רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלו"ך רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 16:18 | 16:32 | 16:21 | 16:36

מוצאי שבת 17:34 | 17:35 | 17:33 | 17:37

רבינו תם 18:12 | 18:08 | 18:08 | 18:12

משכיל לדוד

חיי הרחוב משולים לחרב רוחנית

בלימוד התורה יש זכות והיא מעניקה שכר להוגים בה, אך עם זאת המשתמט מלימוד התורה, אך מקיים את כל המצוות בהקפדה אינו חייב מיתה. ואם כן קשה מנין שאב חזקיהו המלך את האסמכתא לדבריו שכל המשתמט מבית המדרש סופו להידקר בחרב.

ונראה להסביר שהמילה 'חרב' עולה כנגד אותיות 'רחוב'. ואם כן לא היתהבכונתו של חזקיהו המלך להרוג את הבטלים מן התורה באופן פיזי, אלא לרמוז לישראל שכל מי שאינו לומד תורה ומקפיד להימצא בתוך בית המדרש, אזי שבאופן טבעי ליבו פנוי מן התורה ומעניק פתח לכל ההבלים והחומריות לחדור לתוכו. וכאשר הרחוב נכנס לתוך גופו ונשמתו של האדם הרי הוא כממית עצמו בחרב, שמלבד מוות גופני ישנו גם מוות רוחני שהוא קשה וחמור פי כמה.

וחומרת המוות הרוחני על פני המוות הגשמי תלויה בזה שבעוד שאדם מת באופן פיזי, נשמתו ממשיכה לחיות בעולם הבא, אך כשאדם שהגיע לידי שמד רוחני, הוא מאבד את חייו גם בעולם הזה וגם בעולם הבא, לפיכך מוות זה קשה פי כמה וכמה. וזהו שאמר חזקיהו שהנמנע מלימוד התורה, הרי שבכך הוא מזמין עליו את כל תאוות העולם הזה ומתוך כך ממית את נפשו ואם כן נמצא שהרחוב - אותיות חרב, הורגו.

ולפי זה אפשר לבאר שבתחילה הים לא רצה לחזור לאיתנו להטביע את המצריים, מפני שסבר שבני ישראל מצויים בעבודה זרה כמו העם המצרי היות ועדיין לא קיבלו את התורה ולפיכך אין מה שיגן בעדם מפני הניסיונות בזה העולם, שהתאוות הגשמיות משולות לעבודה זרה המביאה אסון וחורבן על עם ישראל. וסברא זו נתחזקה אצל הים לאחר שראה את הרכוש הרב המצוי בידי עם ישראל לאחר ביות מצרים, שחשב שרכוש זה הוא בגדר תאוה וחומריות המשולים לעבודה זרה. ורק לאחר שהקב"ה אמר לים שרכוש זה הוא בגדר הבטחה שניתנה לאבות שיצאו ברכוש גדול, בא הים על סיפוקו ושב לאיתנו.

וחיזוק לדברים אלו ניתן להביא מן הנאמר "משכו וקחו לכם" (שם יב, כא), ומסבירים המפרשים שכונת הפסוק לומר משכו ידכם מעבודה זרה וקחו לכם שה הוא אלילים של מצרים ותעשו ממנו קרבן, ובכך שתשחטו את אלילים של המצרים תבואו גם לשחוט את היצר הרע שבקרבכם לעבודה זרה. שמעשה זה יגרום לכם להסיר מעליכם את התרבות הרעה והתאוה והחומריות שכל כך היו מצויים ונפוצים בקרב העם המצרי, ולכן נתן הקב"ה לים להבין שאין לבני ישראל כל קשר לעבודת אלילים של מצרים שהרי משכו את ידיהם ממנה.

"ויאמר ה' אל משה נטה את ידך על הים וישבו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו" (שמות יד, כו).

רבינו חיים בן עטר זיע"א, מקשה בספרו "אור החיים" הקדוש; וכי מה המקום לצוות על משה להטות ידו פעם נוספת על הים על מנת שהים ישוב לאיתנו וישטוף את המצריים בתוכו, הרי כל מטרת קריעת ים סוף היתה שבני ישראל יעברו בים והמצריים יוותרו מאחור, ואילו אם הים ישאר מחולק לשניים המצריים יוכלו לעבור בחרבה וכך לא תהיה כל תועלת בנס קריעת ים סוף. ואם כן מקשה האור החיים ושואל - לכאורה נראה שציווי זה של הקב"ה למשה, להטות ידו פעם נוספת על הים - מיותר, כיון שהים היה צריך מעצמו לשוב למצבו הראשון.

ומצינו בתהילים (קיד, ג) שנאמר "הים ראה וינס", והיינו שהים ראה את דמותו של הקב"ה ונס מפניו (ילקוט"ש שמות רלד). משמע שהים היה זקוק להתגלות של הקב"ה בכדי שיחלק לשנים, והדבר תמוה ובלתי נתפס מפני מה הים לא קיים את התנאי שהתנה עימו הקב"ה בבריאה להיחלק לשנים והיה זקוק להתגלותו של ה' יתברך, ועוד קשה מפני מה היה צריך משה להטות ידו אל הים כדי שישבו לאיתנו ויטביע את מצרים בתוכו.

מובא בחז"ל שהים שמע מהמקטרג, הללו עובדים עבודה זרה והללו עובדים עבודה זרה; לפיכך במה יש לעם ישראל עליונות על המצריים שלמענם הים צריך לשנות מטבעו, ולעומת זאת המצריים לא זכאים לנס זה שיעשה עימם. ומחשבה זו של הים המובאת בדברי חז"ל תמוהה היא עד מאוד, וכי יתכן להשוות בין עם ישראל למצרים ולומר שכשם שהמצריים עבדו עבודה זרה כך גם בני ישראל עבדו בה, הרי בני ישראל היו באמצע התיקון ויציאה ממי"ט שערי טומאה וכבר משכו את ידיהם מעבודה זרה, ולמה לו לים לחשוב שבני ישראל והמצריים מצויים ברמה שווה ועובדים עבודה זרה באותה מידה.

ועל זו השאלה נראה לתרץ על פי האמור על דורו של חזקיהו המלך - שלא היו בו ילד או ילדה שלא היו בקיאים בהלכות טומאה וטהרה על כל פרטיהם ודקדוקיהם. לפי שתקע חזקיהו חרב בפתחו של בית המדרש ואמר שאדם שלא ישב בבית המדרש ויהגה בתורה, סופו להידקר בחרב (סנהדרין צד:). ומעשה זה של חזקיהו אינו ניתן להבנה בפשטות, שהרי אמונים אנו על כך שיש ללמוד תורה היות והתורה מחכימה, והיא מהווה שמירה והגנה מפני היצר הרע כפי שאמר הקב"ה "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין" (קדושין ל:). ואמנם מצינו שנצטוו עם ישראל על קיום המצוות והנמנע מלקיים את המצוות בסופו של דבר יבוא על עונשו, כיון שעשיית עבירות גוררת עונשים כבדים וחמורים כפי שמצינו אמור בתורה.

לעומת זאת לא ראינו ציווי מפורש בתורה שהנמנע מללמוד תורה יבוא על עונשו וחייב מיתה. אמנם

הילולא דצדיקיא

י - רבי שלום שרעבי מזרחי (הרש"ש)

יא - רבי עזרא הכהן זנגי

יב - רבי רפאל פינטו זיע"א

יג - רבי אליהו מאיר בלוך

יד - רבי יעקב יהושע מח"ס "פני יהושע"

טו - רבי אליהו חסין

טז - רבי שלום מרדכי הכהן שבדרון

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

העלון מוקדש:

להצלחת מר סימון

בן סימון ומשפחתו הי"ו

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"זוֹתָּשֶׁר דְּבוּרָה". (שופטים ה)

הקשר לפרשה:

בהפטרה מסופר על נפילת סיסרא ושירת הנביאה דבורה, כפי המסופר בפרשתנו על נפילת פרעה וחילו ושירת משה ובני ישראל על הים.

"בפרע פרעות בישראל בהתנדב עם

ברכו ה". (שופטים ה. ב)

ידוע שהשיר מקפיד על כבוד ישראל יותר מכבוד עצמו, אבל אנחנו צריכים לעשות את ההיפך - להקפיד על כבודו יתברך יותר מכבוד עצמינו.

ורמוז זה בכתוב "בפרע פרעות" - היינו כשהיית רוצה לעשות נקמות, אין זה נעשה אלא "בישראל" - בשביל ישראל.

ומאידך גיסא אנחנו צריכים גם ללמוד ממידותיו של הקב"ה, כמרמוז בהמשך הפסוק "בהתנדב עם ברכו ה" - כשבני ישראל מתנדבים לצאת למלחמה עליהם לעשות זאת לצורך "ברכו ה", בשביל כבוד הש"ת שלא יחולל.

(מסגרת השער")

"ואוהביו כצאת השמש בגבורתו".

(שופטים ה. לא)

פסוק זה נאמר על אותם יהודים צדיקים העונים על ההגדרה החז"לית 'נעלבים' - ואינם עולבים. שומעים חרפתם - ואינם משיבים. כפי המובא בגמרא מסכת גיטין (דף לו): שעליהם הכתוב אומר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו".

על הגאון רבינו חיים יוסף דוד אזולאי זצ"ל מסופר, ששמחתו לא ידעה גבול בכל פעם שפגעו בו ועלה בידו להעביר על מידותיו.

כך למשל כתב החיד"א ביומנו האישי בשנת תקמ"ה: "שבת קודש. הקדוש ברוך הוא זיכני להעביר על מידותי ולהיות שמח".

במסילה נעלה

דרכיה דרכי נועם

הוא פנה לשכן העוין בדרכי נועם, הסביר לו ברוע שכל כוונותיו הן לטובה ושהוא מעוניין לשוחח עימו ולראות כיצד יוכל להיענות לדרישותיו, כיון שכל רצונו הוא לחיות עימו בשכנות טובה.

בתחילה נהג כלפיו השכן בחשדנות רבה, אך לבסוף הוא נענה לבקשתו של תלמידי והכניסו לביתו. כאשר תלמידי שאל אותו האם הוא גוי או יהודי השיב לו השכן בבטחה שהוא גוי גמור, ואין לו כל קשר ליהדות.

כך, בעודם משוחחים בנועם, לבו של השכן הגוי נפתח בפני תלמידי והוא סיפר לו: "יש לי בביתי פיסת נייר שאמא שלי נתנה לי טרם מותה, אולם הדברים שכתובים בה הם בשפה שאינה מוכרת לי ועל כן מעולם לא קראתי את דבריה האחרונים של אמי אלי. אולי אתה תוכל לעזור לי להבין את פשרן של המילים הכתובות?" כך ביקש השכן הגוי ופרש בפני תלמידי את פיסת הנייר שקיבל מאמו.

תלמידי, שהיה מופתע מגילוי הלב של שכנו, הביט במילים הכתובות על גבי פיסת הנייר ונדהם לגלות שהמילים כתובות בלשון הקודש, באותיות עבריות! ופירוש הכתוב הוא שאמו של השכן ומשפחתה הם יהודים! וכמו כן שמה העברי של אמו הוא 'ליבא', שם יהודי מובהק המקובל בארצות אשכנז.

כשנוכח השכן לגלות שאף הוא יהודי - הוא הוכה בתדהמה גדולה והתחיל לגולל את סיפור חייו באוזני תלמידי. כך סיפר שהוא בן לניצולי שואה, ואימו שעברה יסורים קשים בימי המלחמה הארורה נצרה את לשונה ולא סיפרה לו מעולם על מוצאם היהודי.

לאחר ברורים נוספים נתברר לשכן מוצאו האמיתי, והוא נוכח לדעת שהוא מזרע היהודים. עם חלוף הזמן זכה השכן להתקרב ליהדות, הכיר את בוראו וכבר לא הציק עוד לשכנו היהודי שבזכותו הוא גילה את שורשיו היהודיים ואת מקורו.

נאמר במשלי (ג, יז): "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום". דווקא בדרך התורה, בדרכי נועם ושלום נמצא הפתרון לכעסו הגדול של השכן שנתגלה כיהודי, בדרך זו נפתח הפתח ללבו, ונשמתו האבודה בין הגויים זכתה לשוב לצור מחצבתה.

תלמידי היקר לירון אלבו הי"ו מתגורר בעיר ליאון שבצרפת, ובשכנות אליו מתגורר אדם נוכרי. באחד הימים בא לפני תלמידי ואמר לי: "רבי, אין לי ספק שהשכן שלי הוא צאצא של עמלק. בכל פעם שאני ובני משפחתי חוגגים בביתנו חג יהודי - שכני הגוי מוחה על כך בצעקות ובגילוי אנטישמיות קשים".

"האמנם? שאלתי אותו, האם תוכל לתת לי דוגמא לדבר?"

"בוודאי השיב תלמידי, הנה, בכל שבת, כאשר אנו שרים ומזמרים זמירות שבת במהלך הסעודות - השכן הזה דופק על קיר הבית המשותף לשתי הדירות ובכעס רב וקול גדול הוא מוחה על השירה שנשמעת מביתנו". כך סיפר תלמידי והמשיך:

"כבוד הרב, זוהי רק דוגמא בודדת לדבר. השכן שלי רוחש שנאה גדולה לכל דבר שנודף ממנו ריח של קדושה, ומסיבה זו אין לי ספק שהוא מזרעו של עמלק". כך סיים תלמידי.

לשמע דבריו מיהרתי ועניתי לו:

אמנם כך אתה חושב. אולם אם תשאל לדעתי - הרי שאין לי כל ספק בכך ששכנך הגוי הוא דווקא יהודי בעל נשמה אובדת.

אם היהדות מציקה לו כל כך ומביאה אותו לידי כעס עצום וחרון אף - הרי זה רק בגלל שמצוי בתוכו ניצוץ יהודי נסתר שמתגבר בו בכל פעם שבה הוא מריח מביתך את ניחוחות היהדות, וכיון שהיצר הרע מנסה בכל כוחו למנוע מאותו ניצוץ יהודי לפרוץ החוצה - הוא מחזק בליבו את האנטישמיות שעליה הוא גדל כל ימיו ולכן השכן יוצא נגדך בצעקות ובקריאות כעס.

תלמידי שמע את דברי, היה המום מהמפנה שחל במחשבתו על שכנו, ואני המשכתי בדברי:

"לך לשכנך, הראה לו שפניך לשלום, ונסה לברר אצלו בניעומוט וברוגע האם הוא גוי או שמא מוצאו יהודי".

תלמידי היקר התפלא לשמע עצתי המוזרה, אך נענה לדברי והלך לבקר אצל שכנו המוחזק לגוי.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

איסור לא תעשה

המספר לשון הרע כדי להחניף לשומע, עובר ב'לא תחניפו את הארץ', שלדעת הרבה גאונים זהו איסור לא תעשה. וכן אם הוא שומע לשון הרע וכדי להחניף למספר הוא מסכים לו ומוסיף מילות גנאי, עובר גם בלאו זה של חנופה.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

המהות של האדם בביטול עצמיותו לתורה

"ויט משה את ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה

ויבקעו המים". (שמות יד, כא)

"הים ראה ויננס הירדן יסב לאחור" (תהלים קיד, ג)

כתוב במדרש שוחר טוב (תהלים קיד) מה ראה הים שבבילו נס - עצמות יוסף ראה. ופלא גדול הוא, מה השייכות בין עצמות יוסף לקריעת ים סוף.

ויש לומר, שהים ראה את משה רבנו שהכה במטה על המים לבוקעם. שבשעה שבזזו ישראל כסף וזהב ממצרים, עזב משה את הכל והלך להתעסק ולטרוח לחפש את עצמות יוסף ולקיים את השבועה שהשביע את בני ישראל, שכשיעלו ממצרים יקחו את עצמותיו עמם. שהיה משה דבוק כל כולו לתורה ולמצוות ועזב את הכל בבטיל לעסוק במצות לקחת עצמות יוסף.

ו"עצמות" זהו רמז לנאמר "כל עצמותי תאמרנה" (תהלים לה, י), שזה עצמיותו של האדם. שהעמיד משה את עצמיותו לרשות ה' ולמצוותיו, ועל כן התעסק במצוות שבועת יוסף במקום לאגור כסף וזהב (עי' סוטה יג, א). "ויוסף" מלשון להוסיף. כלומר, שמשה שנתן את עצמיותו לה', רצה להוסיף עוד מצוה ועוד מצוה.

והפסוק בתחילת פרשת בשלח אומר "ויקח משה את עצמות יוסף" ו"ויקח" הוא רמז לקידושין. שהרי הגמרא בקידושין (ד, ב) לומדת שאפשר לקדש אשה על ידי כסף מלשון 'קִיחָה', שכתוב (דברים כד, א) "כי יקח איש אשה", וכתוב בשדה עפרון (בראשית כג, יג) "כסף השדה קח ממני". ולומדים בגזירה שוה, שכמו שבעפרון היה בכסף גם קידושין בכסף, ואם כן לשון קיחה הוא מרמז על קידושין, לומר שמשה רבנו היה מקודש ומחותן עם התורה.

וזאת ראה הים ומחמת כך נבקע, שראה את משה שביטל את עצמו לתורה, ועשה הים קל וחומר לעצמו, שגם הוא צריך לבטל את עצמו ולהיבקע בשביל התורה, כי ודאי שבני ישראל כשהם במחיצת משה רבנו שביטל את עצמיותו לתורה, גם כן ילמדו ממנו. שהרי משה היה גדול אפילו בעיני המצריים, וודאי בעיני בני ישראל, וכשילמדו ממנו יתקשרו גם הם לתורה. ומאחר ומשה רבנו עסק רק בעצמות יוסף הצדיק זה מהווה סימן שגדול כוחו של יוסף הצדיק, לכן כשראה הים את ארונו של יוסף הוא נבקע.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים". (יד, ל)

מן המעיין

"מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו". (יד, טו)

לכאורה משמע שמשה ובני ישראל היו אמורים להיכנס אל תוך הים אף קודם שאמר לו הקב"ה למשה לעשות כן. ואינו מובן מהיכן היה להם לידע שיארע להם נס ויקרע להם הים עד כדי כך שלא היו צריכים להתפלל אלא ליסע אל הים.

רבי משה פיינשטיין זצ"ל, שואל ומשיב: מאחר שהובטחו בני ישראל במצרים שנוסעים הם לקבל את התורה בהר סיני, וכל מטרת גאולת מצרים היתה לצורך זה, פשוט הדבר שאם נמצאים הם במצב שאין לו מוצא - המצרים מאחריהם והים לפנייהם, שיעשה להם נס ויקרע להם הים.

תובנה זו היא מחוייבת המציאות, שהרי זו היתה כל מטרת הגאולה ממצרים שכל כולה היתה שרשרת ניסים, והנס זה של קריעת הים אינו אלא המשך הנס של יציאת מצרים, אם לא היה נארע להם הנס של קריעת הים, לצורך מה נעשו כל הניסים שבמצרים!?

"ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו". (יד, כז)

מעשה שהיה והגר"א נתקשה בביאור מאמר חז"ל דתנאי התנה הקב"ה במעשה בראשית שיהא הים נבקע לישראל כאשר יצאו ממצרים; היכן מרומז תנאי זה עם מעשה בראשית?

באותה שעה ממש, כך מסופר בספר "חבצלת השרון", נכנס הרב מוולאז'ין אל הגר"א יחד עם בנו הקטן יצחק, ואמר הנער שהוא מרומז בכתובים בפרשת בראשית, דכתיב "יקוו המים אל מקום אחד ותראה היבשה", וקשה דמאחר שנקוו המים אל מקום אחד בודאי שבצד השני תראה היבשה?

אכן נרמז בזה דאף בתוך הקוואת המים - תראה היבשה, וזהו בזמן קריעת ים סוף שבתוך הקוואת המים נראתה היבשה. קם הגר"א ונשקו על ראשו.

"ה' ימלך לעלם ועד". (טו, יח)

בספר "קדושת לוי" מטעים את שינוי הסדר בפסוק בספר תהלים, שם נכתבו אותם דברים בשינוי הסדר "ימלוך ה' לעולם" (קמו, י).

שהנה אכן מצד הדין יש לומר "ימלוך ה'", ולא "ה' ימלוך", כמו שאמר דוד. מהטעם שאמרו חז"ל במסכת נדרים (דף י). שאסור לומר "לה' קרבן", מתוך החשש שמא ימות לאחר שיאמר שם ה' - ונמצא שם שמים מוזכר לבטלה. אלא יש לומר 'קרבן לה'.

אולם בקריעת ים סוף אמרו חז"ל שיפסקה זוהמתן ובני ישראל לא פחדו ממיתה כלל, ולכן אפוא הם הקדימו את השם "ה' ימלוך", שאמירה זו מובחרת יותר במקום שאין חשש שיוזכר שם שמים לבטלה. רק לאחר חטא העגל שחזרה זוהמתן של ישראל וחזר מלאך המוות לשלוט בהם, אז חזר הדין שאין לפתוח בשם שמים, כדי שלא יתחלל השם הקדוש.

קשה למה הוצרך להודיענו שראוהו מת, פשיטא שלא יהיו חיים אחר הטביעה, ורבותינו ז"ל אמרו כי ראו במיתתו. והודיענו בזה כי שם גמרו מיתתם, והטעם כדי שיכירו בהם ישראל בעודם חיים, והם יראו בישראל ותכסם בושה.

מסילות לאמונה

לאחר שאברהם אבינו קיים את מצות המילה והיה שרוי בחולשה גופנית, לא היה יכול לסבול את המצב שאהלו ריק מאורחים. "וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם". לאן נשא אברהם את עיניו? אמרו במדרש: אמר אברהם, אם אני רואה שכינה ממתנת עליהם, אני יודע שהן בני אדם גדולים. ואם אני רואה אותן חולקין כבוד אלו לאלו אני יודע שהן בני אדם מהוגנים. כיון שראה אותם חולקים כבוד אלו לאלו, ידע שהן בני אדם מהוגנים (ב"ר מח, טו).

מדברים אלו נשמע, שיתכן הדבר שיהיה האדם במדרגה כל כך גדולה עד ש"שכינה ממתנת עליו". ועדיין ספק הדבר בעיני אברהם אם הוא אדם מהוגן! כלומר, אברהם לא היה רץ לקראתם אף שהיה רואה שהשכינה הקדושה ממתנת עליהם, כל עוד לא היה מתברר אצלו כי מלבד גדולתם - הינם בני אדם 'מהוגנים'!

ומהי ההגדרה של בני אדם שהם 'מהוגנים'? אדם הגון זה הוא מי שמכבד את זולתו. וכן שנינו במסכת אבות: איזהו מכובד? המכבד את הבריות. לא אמרו איזהו מכובד? גאון, צדיק וחסיד. אלא המכבד את הבריות.

ספק דאורייתא

הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל ישב בשעת לילה מאוחרת ביותר ועסק בתורה בחברתו של רבי דוד פינקל. לפתע הקיש מאן דהו בדלת ונכנס. שאלה לו אל ראש הישיבה והוא מבקש לדבר עמו ביחידות.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

העיר 'מוגאדור' שבמרוקו היתה עיר מודרנית, עיר שספגה קשות מרוח ההשכלה הארורה וספיחיה. דעות זרות והשקפות עולם מנוכרות לרוח התורה חדרו גם לבתי היהודים פנימה, והיה כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א טורח הרבה, מתאמץ ומתייגע כדי להרחיק את הרוח הרעה מאנשי הקהילה.

באחד הימים - כך סיפר רבי שלמה כנפו - נכנס אחד מתושבי העיר לבית הרב, ובעינים מושפלות סיפר לו, כי הוא חושש שאשתו חטאה בעבירה חמורה, והוא מבקש לגרש אותה.

רבי חיים פינטו זיע"א שמע את הדבר והזדעזע מאד, ומיהר לקרוא לאשה שתבוא מיד לביתו. "האם נכונים הדברים ששמעתי עלייך? - שאל אותה הרב - אם נכון הדבר, שבי ועשי תשובה מיד!". האשה הכחישה מכל וכל את הדברים, והיא טענה בפני הרב כי היא מעולם לא חטאה וכי היא כשרה ומותרת לבעלה.

"אם כך - אמר לה רבי חיים זיע"א - הבה ונבדוק אם כנים דברייך אם לאו".

מיד פתח רבי חיים זיע"א, את ספר התורה הקדוש בפרשת נשא, וקרא את פרשת סוטה האמורה בפרשה, כשהאשה עומדת לידו. כשסיים לקרוא בתורה, שלח את האשה עם בעלה לביתם. באמצע הדרך, חשה האשה לפתע בכאבים עזים שתקפו אותה, הכאבים התמקדו בבטנה וברגליה. היא נפלה וקמה, נפלה וקמה. עד שנפחה את נשמתה.

רבי דוד והרבנית בילא הינדה נדהמו במקצת מן הזמן בו הופיע השואל, אמנם דבר רגיל הוא שבאים לשוחח עם הרב, אבל בשעת לילה כה מאוחרת לבוא ולשאל שאלה?

והרב כדרכו משיב לשואל במאור פנים, קם מיד מכסאו ונכנס איתו לחדר הפנימי, ורבי דוד נשאר בחדר החיצון יחד עם הרבנית. כעבור דקות אחדות יצא הרב מחדרו כולו נסער וממלמל 'כיצד יתכן כדבר הזה, איך אפשר להקל? וכך הסתובב מבלי ששם לב לאשתו ולתלמידו, כאילו אינו מרגיש בנוכחותם, הוא עובר על פניהם, נכנס לחדר אחר ואינו יוצא משם במשך זמן ניכר.

לקח טוב

"כשתראה אדם מלבין פני חבירו, אל תשתוק אלא תמחה בכל יכולתך כי השומע שמביישים חבירו ושותק - רשע גמור הוא ועובר בלאו "לא תעמד על דם רעך" ואין לו חלק באהלי ישראל".

(היכל הברכה")

הרבנית, אשר כל מעיניה היו בשמירת בריאותו של בעלה, החלה לחרוד מפני התרגשותו. מי יודע מה סיפר היהודי שנכנס בשעת לילה כה מאוחרת, הרי לא בכדי ראש הישיבה נסער כל כך.

ביקשה הרבנית מרבי דוד שיכנס לחדר אליו נכנס הרב וישאל אותו לפרש הדבר. נכנס

רבי דוד וראה את רבו הגדול יושב על המיטה שקוע במחשבות ואומר לעצמו: 'ראשי ממש מתפוצץ, הרי הראש'...

הרהיב רבי דוד עוז בנפשו, התקרב ושאל בזהירות: 'מה יש. מה קרה?'

'בבקשה ממך, הניחני לנפשי. השיב לו.

הרבנית ורבי דוד דאגו עוד יותר, ושאלו שנית 'מה קרה? וראש הישיבה עונה בתקיפות 'בבקשה ממך, צא מכאן והניחני נא לנפשי'. דחיה גמורה מעין זו, הינה ממש שלא בדרך הטבע מצידו של הרב, התלמיד נדהם ויצא.

כעבור זמן נשמע קולו מעבר לדלת כשהוא אומר בקול רם ותקיף, תוך כדי דפיקה חזקה בשולחן: 'לא יתכן כדבר הזה, לא יתכן לשפוך דמה של בת ישראל, בשום פנים ואופן לא!'

לאחר מכן יצא מהחדר ולאחריו השואל כשהוא ממלמל: 'נו, אם הרב סובר כך'...

'כן! כן! בודאי, מפסיקו ראש הישיבה, אין שום ספק בדבר, מזל טוב ובע"ה בשנה הבאה תזמיני לברית'.

לאחר שהשואל עזב, התפנה הרב מלצר להסביר את שהתרחש:

יהודי זה התארס, עם פלונית בת ישראל כשרה, כעת נודע לו שספק אם הינה בת בנים. הוא בא לשאול אם מותר לו לשאתה. השבתי לו שספק בת בנים אין לשאת לאשה שהרי זהו ספק דאורייתא, אבל ברצוני לשקול את הדבר.

נכנסתי לחדר הסמוך, ולאחר שהרהרתי בדבר החלטתי שאין לבטל את השידוך, והטעם לכך שאם חלילה יבוטל השידוך יגרמו לבחורה המאורסת עלבון נורא ועגמת נפש מרובה. הלבנת פנים הינה כידוע שפיכות דמים. העלבון הזה, אם יבוטל השידוך הינו ודאי, ושפיכות דמים של עלבון, הרי זה איסור דאורייתא.

קשתה עלי מאד ההכרעה, ובסופו של דבר הלבנת הפנים היא שהכריעה. לכן אמרתי לו שלא יבטל את השידוך ובע"ה בעוד שנה יזמיני לברית".